

Arrest

nr. 339 132 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 januari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 juli 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 juli 2017 om internationale bescherming. Op 16 juli 2021 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 265 696 van 17 december 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 27 oktober 2021 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 25 januari 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.10.2021 werd ingediend en op data van 10.06.2022, 03.05.2023, 01.08.2023, 15.09.2023, 13.10.2023, 13.11.2023 en 21.12.2023 werd geactualiseerd door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 18.07.2017 een asielaanvraag in. Op 05.09.2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Italië bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkene was immers van Italië naar België gereisd. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten in Italië. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05.09.2017. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Italië te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asieldossier op 02.03.2020 overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 20.07.2021 een negatieve beslissing, één jaar en vier maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt. Op 22.12.2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de negatieve beslissing van het CGVS, één jaar en negen maanden nadat het dossier aan het CGVS werd overgemaakt. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 16.11.2023 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Van een langdurige asielprocedure is dan ook geen sprake. Betrokkene diende namelijk zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05.09.2017. Doordat hij dit heeft nagelaten, verliep het overnameakkoord met Italië. Daarom werd zijn asieldossier op 02.03.2020 overgemaakt aan het CGVS om een verdere afhandeling ervan door de bevoegde instanties mogelijk te maken. Één jaar en negen maanden nadat het dossier aan het CGVS werd overgemaakt, werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten door de RVV.

Betrokkene beroept zich op zijn asielrelaas als buitengewone omstandigheid en stelt dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees indien hij dient terug te keren naar Nigeria. We merken echter op dat de verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Hij benadrukt dat hij hier een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven tot stand gebracht heeft in het kader van artikel 8 EVRM en dat hij een belangrijk onderdeel zou vormen van de samenleving waartoe hij behoort. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of

familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een verklaring van zijn werkgever voorlegt evenals vier getuigenverklaringen. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij door een terugkeer zijn leven dat hij hier in België opbouwde zou moeten achterlaten, zowel op economisch als op sociaal vlak. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 22.12.2021 (zijn tweede asielprocedure gaf geen toegang tot de arbeidsmarkt) verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de gewone weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2017 in België zou verblijven, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij hier reeds een arbeidsverleden heeft, dat hij hier geïntegreerd zou zijn door zijn tewerkstelling, dat hij de nodige inspanningen gedaan zou hebben om de Nederlandse taal te leren, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische normen en waarden verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar hij thans, de facto, reeds deel zou uitmaken, dat hij een verklaring van zijn werkgever voorlegt evenals zijn arbeidsovereenkomst, de uitslag van zijn theoretisch rijexamen, zijn aanvraag om een voorlopig rijbewijs, enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen, enkele betalingsbewijzen, zijn abonnement van de lijn, bewijzen van betaling huurwaarborg en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze

behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

1.3. Op 10 januari 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 19 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 296 818 van 10 november 2023 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

(...)

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt sinds 2017, nadat hij Nigeria had verlaten in 2015. Verzoeker benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Nigeria), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren. Beide elementen werden door verzoeker aangehaald.

De gemachtigde beperkt er zich in de bestreden beslissing evenwel toe een beoordeling te maken over de banden die verzoeker heeft ontwikkeld met België, zonder evenwel het teloorgaan van de banden met Nigeria (sinds zijn vertrek in 2015, zie hieronder) op een zorgvuldige wijze in de beoordeling te betrekken (zie hieronder).

3. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op (...) 1988 in het dorp Diselu in de Local Government Area Esan, in de staat Edo. Hij behoort tot de Esan stam.

Verzoeker is slechts beperkt geschoold. Hij volgde enkel lager onderwijs, waardoor hij de kansen ontbeerde om zich intellectueel ten volle te ontwikkelen. Deze achtergrond van verzoeker is voldoende gekend en blijkt uit het administratief dossier.

Verzoeker diende Nigeria te verlaten in 2015. Hij reisde via verschillende landen naar Europa toe. Verzoeker kwam naar België toe op 11 juli 2017. Hij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 18 juli 2017. Sindsdien verblijft hij in België en integreerde hij hier zich.

Verzoeker is door de zeer lange duurtijd dat hij Nigeria heeft verlaten, meer dan 8 jaar geleden, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Nigeria definitief in 2015 en verblijft sindsdien in Europa. Sinds 11 juli 2017 verblijft hij in België. Hij integreerde zich en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen.

Het bijzonder langdurig verblijf in België en de breuk met zijn land van herkomst (Nigeria) vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door de verzoekende partij werd aangehaald in zijn aanvraag (en hetgeen tevens blijkt uit het administratief dossier).

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, dat de "tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied (...) geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt" zonder op een zorgvuldige wijze met de door verzoeker aangehaalde elementen rekening te houden.

Er werd kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening gehouden met de zeer lange periode die verstreken is sinds verzoeker Nigeria verliet en het verlies van binding met zijn land van herkomst omwille hiervan.

Het verblijf van verzoeker buiten Nigeria (waaronder in België) staat op de voorgrond net als de binding die verzoeker heeft opgebouwd alhier, niet het verleden dat hij heeft gekend in Nigeria. De gemachtigde heeft hier geen tot amper oog voor in de bestreden beslissing, door geen rekening te houden met de beperkte banden die verzoeker nog heeft met Nigeria.

Verzoeker is vervreemd geraakt van zijn land van herkomst door zijn afwezigheid gedurende een periode van meer dan 8 jaar en zijn verblijf in België sinds 2017.

Het gaat bovendien niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Er dient daarentegen rekening te worden gehouden met de recente situatie van verzoeker, waarbij het verblijf van verzoeker buiten Nigeria op de voorgrond staat. Het verleden van verzoeker in Nigeria kan thans dan ook niet primeren.

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, dat de “tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied (...) geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt” zonder op een zorgvuldige wijze met de door verzoeker aangehaalde elementen rekening te houden.

4. Verzoeker benadrukt dat de gemachtigde op een onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing een beoordeling heeft gemaakt van de door hem ingeroepen opgebouwde banden (binding) met België in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende zijn land van herkomst te verlaten in 2015. Verzoeker is door de zeer lange duurtijd dat hij Nigeria heeft verlaten, meer dan 8 jaar geleden, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Nigeria definitief in 2015. Sinds 11 juli 2017 verblijft hij in België.

Verzoeker integreerde zich en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen. Verzoeker verblijft derhalve gedurende een periode van meer dan 6 jaar in België. Verzoeker maakte verschillende documenten over om zijn binding met België te staven, waaronder getuigenverklaringen en een verklaring van zijn werkgever.

De bovenvermelde elementen werden door verzoeker aangehaald als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, terwijl de gemachtigde zich ertoe beperkt te beoordelen of er sprake is een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Beide begrippen zijn echter niet te vereenzelvigen. De opgebouwde banden (binding) met België dienen niet noodzakelijkerwijze onder het toepassingsgebied te vallen van artikel 8 EVRM om in aanmerking te komen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De beoordeling van de gemachtigde kan zich hiertoe derhalve niet beperken.

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt, betwist verzoeker de door de gemachtigde gemaakte beoordeling onder artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft een langdurig legaal verblijf gehad in België gedurende zijn verzoek tot internationale bescherming. Door zijn langdurig verblijf in België sinds 2017 en zijn verlies aan binding met Nigeria, het land dat hij verliet in 2015, heeft hij stelselmatig een belangrijke binding ontwikkeld in België. Verzoeker werkte en ging vriendschappen aan. Hij integreerde zich volop, waardoor zijn leven in België nadrukkelijk op de voorgrond staat. Verzoeker overhandigde hiertoe verschillende stavingstukken.

De gemachtigde minimaliseert ten onrechte de banden (binding) die verzoeker tot stand heeft gebracht met België waardoor deze niet op een zorgvuldige manier werden beoordeeld.

Verzoeker betwist bovendien dat er slechts sprake zou zijn van een “tijdelijke” scheiding met België, zoals door de gemachtigde wordt aangehaald. De enige zekerheid die bestaat is dat verzoeker zou dienen terug te keren naar Nigeria. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker nog effectief de mogelijkheid zou hebben om terug te keren naar België toe.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

5. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode – dewelke fundamenteel is in de beoordeling – omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 2 jaar verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (25.01.2024) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.10.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker had ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Wat betreft het langdurig verblijf en de integratie in België die verzoeker in zijn machtigingsaanvraag had opgeworpen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 18.07.2017 een asielaanvraag in. Op 05.09.2017 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien Italië bevoegd was voor het behandelen van de asielaanvraag. Betrokkene was immers van Italië naar België gereisd. Betrokkene diende het grondgebied van het Rijk te verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde autoriteiten in Italië. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05.09.2017. Betrokkene koos er zelf voor om niet naar Italië te gaan, maar om op dat moment illegaal in België te blijven. Doordat het overnameakkoord in het kader van de Dublinverordening verlopen was, werd het asioldossier op 02.03.2020 overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het CGVS nam op 20.07.2021 een negatieve beslissing, één jaar en vier maanden nadat het dossier aan hen werd overgemaakt. Op 22.12.2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de negatieve beslissing van het CGVS, één jaar en negen maanden nadat het dossier aan het CGVS werd overgemaakt. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 16.11.2023 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Van een langdurige asielprocedure is dan ook geen sprake. Betrokkene diende namelijk zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 05.09.2017. Doordat hij dit heeft nagelaten, verliep het overnameakkoord met Italië. Daarom werd zijn asioldossier op 02.03.2020 overgemaakt aan het CGVS om een verdere afhandeling ervan door de bevoegde instanties mogelijk te maken. Eén jaar en negen maanden nadat het dossier aan het CGVS werd overgemaakt, werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten door de RVV.

(...)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Hij benadrukt dat hij hier een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven tot stand gebracht heeft in het kader van artikel 8 EVRM en dat hij een belangrijk onderdeel zou vormen van de samenleving waartoe hij behoort. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden een verklaring van zijn werkgever voorlegt evenals vier getuigenverklaringen. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij door een terugkeer zijn leven dat hij hier in België opbouwde zou moeten achterlaten, zowel op economisch als op sociaal vlak. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure

niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 22.12.2021 (zijn tweede asielprocedure gaf geen toegang tot de arbeidsmarkt) verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2017 in België zou verblijven, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij hier reeds een arbeidsverleden heeft, dat hij hier geïntegreerd zou zijn door zijn tewerkstelling, dat hij de nodige inspanningen gedaan zou hebben om de Nederlandse taal te leren, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische normen en waarden verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar hij thans, de facto, reeds deel zou uitmaken, dat hij een verklaring van zijn werkgever voorlegt evenals zijn arbeidsovereenkomst, de uitslag van zijn theoretisch rijexamen, zijn aanvraag om een voorlopig rijbewijs, enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen, enkele betalingsbewijzen, zijn abonnement van de lijn, bewijzen van betaling huurwaarborg en en vier getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verzoeker acht het, gelet op zijn persoonlijke situatie, kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *"de tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied (...) geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt"*, doch hij laat na *in concreto* toe te lichten waarom een tijdelijke verwijdering om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen voor hem een onoverkomelijk nadeel met zich zou brengen. Hij weerlegt op geen enkele wijze dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Aldus beperkt hij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de gemachtigde feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door hem aangehaalde elementen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij meent dat zijn banden met België onzorgvuldig beoordeeld werden doordat de gemachtigde zich ertoe heeft beperkt *"te beoordelen of er sprake is een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM"*. Hij gaat er immers aan voorbij dat hij zich op dit punt in zijn aanvraag zelf beroepen heeft *"op de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM"*, zodat hij de gemachtigde niet dienstig kan verwijten zijn banden met België in het licht van deze verdragsbepaling te hebben beoordeeld. Bovendien gaat hij er met zijn betoog evenzeer aan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat *"(h)et feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland (niet) impliceert (...) dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan"*, zodat dit element *"niet aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid"*. Er wordt dus wel degelijk nagegaan of de door verzoeker in België opgebouwde banden in aanmerking komen als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Door verder nog te laten gelden dat de gemachtigde ten onrechte de banden (binding) die hij tot stand heeft gebracht met België minimaliseert, en daarbij te wijzen op zijn langdurig verblijf in België sinds 2017, de vriendschappen die hij hier aanging en zijn integratie, doet verzoeker niet de minste afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven, dat uit de verklaring van zijn werkgever en de vier getuigenverklaringen die hij ter staving van zijn sociale banden voorlegt niet blijkt dat *"zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken"*, noch dat *"er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of van diepgaande interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren"*, dat hij niet aantoonde dat *"de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is"*, dat zijn tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten, en dat de elementen van lang verblijf en integratie *"niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden"*. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Waar verzoeker nog hekelde dat de gemachtigde er zich in de bestreden beslissing toe beperkte een beoordeling te maken over de banden die hij heeft ontwikkeld met België, zonder evenwel het teloorgaan van de banden met Nigeria (sinds zijn vertrek in 2015) op een zorgvuldige wijze in de beoordeling te betrekken,

wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker zich voor zijn aanvraag heeft beroepen op het verlies van binding met zijn land van herkomst als buitengewone omstandigheid die hem verhindert zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De gemachtigde kon zich dan ook beperken tot de beoordeling van de elementen die verzoeker wel aanhaalde in de loop van de administratieve procedure.

Tot slot voert verzoeker aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat hij slechts voor een “*tijdelijke*” of “*korte*” periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Hiermee toont hij niet aan dat de gemachtigde een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, uitgang van incorrecte feiten of onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te willen voorhouden, kan de gemachtigde uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure wordt ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van diens aanvraag om machtiging tot verblijf. Door er nog op te wijzen dat er “*meer dan 2 jaar verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (25.01.2024) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.10.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode*”, toont verzoeker niet aan dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde de woorden “*tijdelijk*” en “*kort*” veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Nigeria geen definitief karakter dient te hebben. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

I. VERLOOY,

De griffier,

I. VERLOOY

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN